

Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΥΠΟ ΤΗ. ΒΙΡΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περὶ τὸ ἕκτον ἔτος τοῦ πολέμου ὁ τότε εἰκοσαετής Ἀριστοφάνης ἔγραψε τοὺς Ἀχαρνούς. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἐνθα ὁ γελωτοποιῶν, ὁ βωμολόχος, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους παίζει τὸν κυριώτερον ρόλον. Ἐνταῦθα καλεῖται Δικαιοπόλις. Τὸ ὄνομα σημαίνει τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν Δικαιοσύνην εἰς τὰς κρατικὰς ὑποθέσεις. Ἀνθρακὸς ἀπὸ τὸ χωρίον Ἀχαρναί, ἔξαιρειτὰ δὲ ὄστροποι ἄνθρωποι ἀπαρίζουν τὸν χορὸν τοῦ ἔργου. Ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιάται κατέλαβον τὸ χωρίον των διαμένον προσωρινῶς ἐν τῇ πόλει καὶ ὀρκίζονται ἐκδικῆσαι κατὰ τῆς Σπάρτης.

Ὁ Δικαιοπόλις ὅμως ἄλλως σκέπτεται. Εἰς τὴν πνύκα, τὸν χρόνον διὰ τὰς λαϊκὰς συνελεύσεις κάθεται μόνος του καὶ σκέπτεται, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖται εἶναι τεμπέληδες καὶ δὲν ἐμφανίζονται, στενοχωρεῖται ἀπὸ ἀνίαν, χάνει τὴν ὑπομονὴν του, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐκφέρει διαφόρους αἰσθητικὰς κρίσεις. Διότι δὲν παρέλειψε τελευταίως νὰ παρακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ εἰς τὸ Θέατρον τὰ νεώτερα ἔργα τῶν τραγικῶν ποιητῶν.

Στρατιωτικὰ ζητήματα πρόκειται νὰ συζητηθῶν σήμερον. Μόλις ἐφθασαν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἀθηναίων. Χρηματικὰ χορηγήματα καταφθάνουν ἀπὸ

τὴν Θράκην. Ὁ αὐθάδης ἄνθρωπος ὅμως χλευάζει ἀμφότερα καὶ ἀρχίζει δι' ἴδιον λογαριασμὸν (τοιαύτη φαντασία εἶναι μόνον διὰ τὴν κωμικὴν ποίησον δυνατὴ) διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγητον εἰρήνης μετὰ τῆς Σπάρτης. Ἡ σκηνὴ ἐξελίσσεται τραγικῶς. Ἦδη ἔχει συνομολογήσει ὁ Δικαιοπόλις διὰ τὸν ἑαυτὸν του Τρικονταετῆ εἰρήνην μετὰ τὴν Σπάρτην καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ζηλεύουσιν ἐξέρχεται ἀμέσως εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκεῖ ἐορτάζει μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Τὴν στιγμήν αὐτὴν εἰσορᾷ ὁ χορὸς τῶν Ἀνθρακῶν μετὰ ἀγρίας διαθέσεις ἐναντίον του. Ἡ ρῆξις εἶναι ἄφευκτος, πάντες δὲ ἀναμένουσιν ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Δικαιοπόλις ἐμφανίζεται τότε ὡς μέγας πολιτικὸς καὶ ζητᾷ νὰ τὸν ἀκούσουσιν.

Ἐπιπροσέχετε. Θὰ ἐκφωνήσω πολιτικὸν λόγον διότι καὶ ἡ κωμωδία γνωρίζει ποίαν εἶναι ἡ ὀρθὴ πολιτικὴ. Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐנוχῆς. Ὅ,τι ὅμως ὁ ρήτωρ προβάλλει δὲν εἶναι καὶ ἀπατηλὰ ψεύδη. Μόνον ἀπὸ περιποιητικότητος πρὸς τὴν Ἀσπασίαν ὁ Περικλῆς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει ἡμεῖς νὰ καταπονοῦμεθα καὶ νὰ τρώγωμεν κακῶς ἀφοῦ πᾶσα εἰσαγωγή ἐκείθεν τῶν συνόρων εἶναι ἀδύνατος; Καὶ τώρα μάλιστα νὰ διεξάγωμεν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Οἱ Ἀχαρνεῖς πείθονται εἰς τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα τοῦ ρήτορος καταθέτουν τὰ ὄπλα καὶ ὑπε

ρασιζούν μάλιστα αὐτὸν μὲ τὸ τραγοῦδι των. Ἡ ὑπόθεσις κυρίως δι' αὐτοῦ λαμβάνει πέρασ, πλὴν ὄχι ἀκόμη καὶ τὸ ἔργον. Διότι κυρία ὑπόθεσις εἶναι νὰ ἴδωμεν, πῶς ὁ Δικαιοπόλις ἀπολαμβάνει τῆς χωριστῆς εἰρήνης ποῦ ἔκλεισε μὲ τὴν Σπάρτην. Ἀπὸ δραματολογικῆς ἀπόψεως τοῦτο εἶναι ἰσχυρὸν, ὑπέροχον ὅμως ὡς δημιουργία. Κάθε ἀγάπη διέρχεται ἀπὸ τὸν στόμαχον, ἔτσι καὶ ἡ ἀγάπη τῆς εἰρήνης. Ὁ Δικαιοπόλις ἔχει ἐλευθερίαν συναλλαγῆς καὶ ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὰ Μέγαρα διασχίζει τὴν συνοριακὴν ζώνην καὶ τοῦ προσφέρει νόστιμα γουρουνδία ποῦ ἔχει εἰς τὸν σάκκον του. Ἀντὶ κάθουν κόν' κόν', ὅταν τὰ τοιμποῦν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν εἶναι παρὰ τὰ κορίτσια τοῦ Μεγαρέως λεπτὸν ἀστεῖον: Ὁ Δικαιοπόλις θέλει νὰ τὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὴν Ἀφροδίτην!! Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Βοιωτὸς καὶ προσφέρει χῆνες καὶ πάπιες Χαίρε τοῦ φωνάζει ὁ εὐτυχῆς ἀγοραστής, σείρων ὅμως καὶ τὸ καρτεῖται του, διότι πολλοὶ κακοὶ ἀνθρώποι, κατάσκοποι τοῦ κόμματος τοῦ πολέμου ἀναμιγνύονται τοῦς ἐκδιώκει. Ὁ Λάμαχος ὁ στρατηγὸς καὶ νῦν ἀρχηγὸς τοῦ Μιλιταρισμοῦ καὶ ἄλλοι ἐπαίτων γιὰ ἓνα κομμάτι κρέας. Ἡ χῆνες ψήνονται καὶ ἡ μυρωδιά τοῦς κτυπᾷ στὴν μύτη. Εἰς μάτην, ἐν τέλει ὁ μὲν Λάμαχος πορεύεται πρὸς τὸν πόλεμον ὁ δὲ Δικαιοπόλις πρὸς τὸ συμπόσιον. Ὁ ἕνας διατάσσει τὸν ὑπερέτν του: «ὁὸς μου τὸ ἀκόντιόν μου!» ὁ ἄλλος διατάσσει τὸν μάγειρόν του «φέρωμεν τὸ λουκάνικο. Κλαίων ἀπὸ τοῦς πόνους ἐπιστρέφει ἐπὶ τέλος ὁ Λάμαχος ἀπὸ τὴν μάχην. Εἶναι σοβαρὰ πληγωμένος. Ὁ Δικαιοπόλις ἀπ' ἐναντίας διασκεδάζει μὲ ὠραίας Ἀθηναΐδας καὶ ὁ χορὸς τραγουδεῖ μαζὺ του. Τοιοῦτον εἶναι τὸ σύνηθες τέλος παρομοίων ἔργων. Ὁ Λάμαχος ὅμως εἶναι ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος ποῦ δέκα χρόνια βραδύτερον ἀπώλεσθη κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας.

Εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ὅτι τὸ Κυβερνητικὸν κόμμα τῶν Δημοκρατῶν δὲν παρεσῆρετο εἰς τὴν πολεμικὴν πολιτικὴν του ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους ἀστεῖα. Μετὰ τέσσαρα ὅμως ἔτη ἐξεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγροτικοῦ λαοῦ καὶ ἐκλείσθη εἰρήνη. Ἐνταῦθα ὁ Ἀριστοφάνης εὐεῖκε ἄλλους τόνους. Ἡ

Μοῦσα του ἐγελοῦσε ἀπὸ χαρὰν καὶ ὄχι ἀπὸ χλευασμόν. Συνέγραψε τὴν Εἰρήνην καὶ μάλιστα πρὸ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης κατὰ τὸ ἔτος 422. Τοιαῦτα ἔργα προτιμοῦν τὰς ἀλληγορικὰς μορφάς. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης μᾶς ἔδωκε ἐνταῦθα τὸ πρῶτον δεῖγμα. Ὅτι ὅμως ἐορτάζει εἶναι ἡ νίκη τῆς Κιμωνικῆς πολιτικῆς κατὰ τῆς τοῦ Περικλέους, λοιπὸν πρόκειται περὶ ἔργου ὑψίστης πολιτικῆς σημασίας.

Ὁ κύριος ἦρωας καλεῖται Τριγαῖος ἦτοι φίλος τοῦ γλεύκου. Δι' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος μεταφερόμεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Βακχικὴν ἀτμόσφαιραν. Ἀκόμη διαρκεῖ ὁ πόλεμος. Πλὴν ὁ Τριγαῖος θέλει νὰ κομίσῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Πρὸς τοῦτο ἔχει ἀνάγκην τῆς μιλολόγησθαι. Οὕτω τὸ Δράμα ἀρχίζει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ τὰ ἀπαισιότερα ἀστεῖα.

Τὸ ζῶον τρέφεται ἀπὸ δυὸ δούλους, τρέφεται δὲ υἴον μὲ κόπρον ὄνων. Οἱ δούλοι ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ κατασκευάζουν γλυκύσματα ἀπὸ τὴν κόπρον, τραγουδοῦν δὲ ταυτοχρόνως: «Ἀπὸ τὸ γλύκισμα αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ φᾶμε. Ποῦ μορεῖ κανεὶς γ' ἀγοράσῃ μῆτες χωρὶς τρύπες; -Ἀλλὰ ὁ Θεὸς Ζεὺς συμπαθεῖ τὸ ζῶον διότι ὁ Ζεὺς ρίπτει τοῦς κερανοὺς του τὸ βράδυ ποῦ κάθεται εἰς τὸ δοχεῖον τῆς νυκτός!!» Τὴν στιγμήν αὐτήν ὁ Τριγαῖος φωνάζει πρὸς τὸν Δία: «Τελείωμε πλέον μὲ τὸν πόλεμον γιὰτὶ ἄλλοιῶς ὀλόκληρος ἢ Ἐλλάς θὰ κατασραφῇ.» Ἐπειτα ἱππεύει τὸν κοπιωνά του καθὼς ἀκριβῶς ὁ Ἥλιος ἐπὶ τοῦ πυρίνου ἕρματος ἢ ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τοῦ Πηγάσου καὶ ὑψώθη εἰς τοῦς οὐρανοὺς. Πόσον μικροὶ εἶναι ἦδη οἱ Ἀθηναῖοι κάτωθὲν μου» ἀναφωνεῖ ὁ Τριγαῖος καὶ Τραγοῦδά.

Ἦσχα, πάντα ἦσχα, σκουλικάκι μου
ζαλίζομαι μὴ ρουθουνίζεις μὴ πετᾷς
[Θυελλωδῶς
διὰ τὴν σωτηρία τῶν Ἑλλήνων ἀνεβαί-
[γα ὑψηλὰ

Ἐχω τὰ τολμηρότερα σχέδια
κλπ. κλπ.

Ἦδη κτυπᾷ τὴν πύλνν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ἐρμῆς, ὁ οὐράνιος ὑπέρτης ἐμφανίζεται καὶ φωνάζει: «Παλινᾶνθρωπε, μασκαρᾶ, τὶ

θέλεις ἐδώ;» μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι προδκεται γιὰ κανένα διαρρηκτικὴν· Ὁ Ἐρμῆς τότε μόνον ἠσυχάζει ὅταν ὁ Τρῳαῖος τοῦ δίδει ὀλίγον φαγώσιμον κρέας καὶ παρέχει καὶ πληροφορίας;» Οἱ Θεοὶ ἀτυχῶς δὲν εἶναι μέσα ναί. Κατωργισμένοι ἔχουν ἐξέλθει Διότι ποσάκις δὲν προσέφερον σὲ σᾶς τοὺς Ἀθηναίους τὴν εἰρήνην καὶ σεῖς δὲν τὴν ἐδέχτητε! Μόνον τὸν Διάβολον τοῦ πολέμου ἀφῆκαν σὲ σᾶς καὶ αὐτὸς ὁ Διάβολος τοῦ πολέμου ἔρριψε τὴν ἀγαπητὴν θεὰν τῆς εἰρήνης βαθεῖα εἰς μίαν χαράδραν καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σηκώσῃ ἀπ' ἐκεῖ ποτέ!

Καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ ἀλληγορικὴ ὑπόθεσις, Ὁ πόλεμος αὐτὸς, μιὰ τρομερὰ μορφή ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ἠπρέτης του, Ἡ ἄνταρσία. Ὡ ἀνθρώποι, ἀνθρώποι, ἀνθρώποι, δουτυχεῖς, φωνάζει, πολλὰ κακὰ θὰ πῶσιν ἐπάνω σας, τὰ δόντια σας θὰ σᾶς πονέουσιν.» Διατάσσει καὶ τοῦ φέρουν ἕνα γουδί. Ἐκεῖ μέσα ρίπτει ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὅσες δὲν ἔχουν καταστραφῆ ἀκόμη, ἔτσι ἐξαφανίζονται τὰ Μέγαρα, ὀλόκληρος ἡ Σικελία, τέλος δὲ αἱ Ἀθῆναι. Ἀλλὰ τὸ γουδοχέρι λείπει ἀκόμη γιὰ νὰ καταστρέψῃ ὄλον αὐτὸ τὸ περιεχόμενον Ὁ Βρασίδας καὶ ὁ Κλέων ἦσαν ἕως τώρα τὰ γουδοκόπανα τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ ἔχουν ἀποθάνει Ὁ πόλεμος ἐξαφανίζεται, διότι δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καταστρεπτικὸν του ἔργον. Πρέπει πρῶτον νὰ εὕρῃ νέα γουδοχέρια!

Τότε ἀλαλάζει ὁ Τρῳαῖος. Δὲν ὑπάρχει πλέον λοιπὸν πόλεμος. Εἰρήνη! Ἡ Εἰρήνη ὅμως εἶναι βυθισμένη στὴν Χαράδρα Βοηθῆστε ὅλοι οἱ ἀνθρώποι νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν Θεάν. Ἐπαγγελματίαι, Ἐμποροὶ, Χωρικοὶ καὶ καλλιτέχνη, ὅλους σᾶς ἐνδιαφέρει! Ἡ χαρὰ εἶναι μεγάλη ἀκόμη καὶ τώρα;» Οἱ Λαμάχηδες ἐπῆραν τέλος, τὸ μῖσος ἐπίσης! Κατὰ εἴκοσι χρόνια ἐγίναμε νεώτεροι» Ἐτσι τραγουδεῖ ὁ χορὸς καὶ χορεύει ταυτοχρόνως.

Λοιπὸν ἐπὶ τὸ ἔργον! Εἶ! Πᾶσον βαρὺ εἶναι νὰ σηκώσωμεν τὴν Εἰρήνην! Μήπως σπάσουν τὰ σχοινιά! Ποιδὸς κάθεται ἐκεῖ; Οἱ Μεγαρεῖς δὲν ἔπιασαν ἐντελῶς, ὁ Βοιωτὸς ἐπίσης, καὶ οἱ ἀνθρώποι τοῦ Ἄργους

ἀκόμη αἱ τοὺς προδότες! Μόνον οἱ χωρικοὶ οἱ ἀγροτικοὶ τραβοῦν καὶ δόξα σοι ὁ Θεὸς καταρθῶνουν νὰ ἐπιτύχουν. Αὐτοὶ μόνον φέρουν τὴν εἰρήνην εἰς τὸ φῶς. Ἐντυχία! Ἡ Εἰρήνη στέκει ἐκεῖ, εἰς τὸ φῶς τοῦ σὺρανοῦ καὶ μαζὺ τῆς δύο χαριτωμένες γυναικοῦλες ἡ Ὀπώρα καὶ ἡ Θεωρία ἡ θεὰ τῆς εὐφορίας καὶ ἡ θεὰ τῶν ἐπισοίμων τελετῶν. Ὡ πῶς πρέπει νὰ σέ χαιρετήσω Θεά μου, ἀπὸ ποῦ νὰ πάρω μίαν λέξιν τοῦ ἐπαίνου, τόσον γεμάτην ὅμως ὅσον καὶ ἕνα βαρέλι 1000 λιτρῶν; τί γλυκειὰ πνοὴ πνέει γύρω μου! Ἐκεῖνος ποῦ προσφέρει τὴν λέξιν «ἐχθρὸς» αὐτὸς μυρίζει ἀπὸ τὸ στόμα σκόρδο καὶ κρεμμύδι. Πραγματικὰ ὅλες ἡ πόλεις συναλάσσονται πάλιν μετὰ τῶν εἰρηνικῶν.» Καὶ ἐπακολουθεῖ τραγοῦδι, ἀπὸ τὰ τραγοῦδια ἐκεῖνα τὰ πολὺ ἀπλᾶ καὶ πολὺ λαϊκὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως διαφαίνεται καὶ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῆς ὑποθέσεως. Ἐδῶ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι ἡ σκέψις τοῦ Κρατίνου Πανελληνισμοῦ! «Ἀφῆστε μας νὰ ζήσωμεν κι' ἐμεῖς ἐνωμένοι, σὺν ἑνας Ἑλληνικὸς λαός» Αἰτῆ εἶναι ἡ φωνὴ πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Καὶ ἐδῶ συμβαίνει πάλιν ὅτι καὶ ἀνωτέρω. Ἡ ὑπόθεσις λαμβάνει πάλιν πέρας πλὴν ὄχι ὅμως καὶ τὸ ἔργον. Ἡ κατάστασις τῆς ἐντυχίας πρέπει κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρὰν τῆς ν' ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς Διηγῆσεως. Ἰερὰ πρᾶξις; Ἐνα ἄρῳ θησιάζεται ὡς δεῖγμα εὐχαριστίας καὶ ἐγνωμοσύνης. Οἱ κατασκευασταὶ τῶν πολεμικῶν μέσων ἔρχονται τώρα καὶ παραπονοῦνται, ὅτι ἡ δουλιχὴ του δὲν πηγαίνουσι καλά. Ὁ κατασκευαστὴς δρεπάνων ἀπειναντίας εἶναι κατενθουσιασμένος καὶ δίδει τὰ δρέπανά του ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ δωρεάν. Τέλος καὶ γάμος. Τρῳαῖος, ὁ ἀνὴρ τοῦ γλεύκουσ μνηστεύεται τὴν Ὀπώραν τὴν Θεάν τῆς εὐφορίας μὲ φωνῆς καὶ θόρυβον.

Ἀπαίσιον ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ἀναμιγνύει ἐνταῦθα καὶ ἕνα ἀπατεῶνα, ἕνα προφήτην ποῦ ἐμφανίζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ὁποῖος κλέπτει τὸ δέγμα τοῦ θησιοσθέντος ἀμνοῦ καὶ ἀναγκάζεται ἐν τέλει μὲ δαρμούς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκηνὴν. Πρὶν ὅμως προθάσσει ν' ἀπαγγείλῃ τὴν προφη-

τελαν του. «Πλανᾶσθε. Ἡ εἰρήνη αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε διαρκὴς οὔτε σταθερά. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ λόκος δυνῆθῃ νὰ ζήσῃ μὲ τὸ ἀργὶ καὶ ὁ ἀκανθόχειρος χωρὶς τὰ κέντρα του καὶ πάλιν τότε δὲν θὰ παύσῃ νὰ χύνετα»

τὸ ἀἴμα!» Διαιώνιοις τοῦ πολέμου. Οἱ ἀλαλαγμοὶ εἰς μάτην. Καὶ ὁ ἀπατεὼν ἀπεδείχθη βραδύτερον, ὅτι εἶχε πάρα πολὺ δίκαιον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Τοῦ ΓΟΥΣΤΟ ΣΒΑΜΠ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἐνῶ ἀκόμη διεπραγματεύοντο τὴν υπόθεσιν τὸ θηρίον σὰν πλοῖον τρέχον μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα ἐπλησίασε τὸν βράχον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο δεμένη ἡ Ἀνδρομέδα. Δὲν τὴν ἐχώριζον πλέον ἀπ' αὐτὸ παρά ὀλίγα βήματα ἢ μᾶλλον πηδῆματα μόνον. Τότε αἴφνης ὁ νεανίας κτυπῶν τὴν γῆν μὲ τὰ πόδια του ἀνυψώθη εἰς τὰ σύννεφα. τὸ θηρίον εἶδε τὴν σιάν του εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐνῶ δὲ ἀφρῦ ἐγκατέλειπε πρὸς σιγμὴν τὸ θῦμα του ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ ὡς κατ' ἐκείνου ποῦ προσπαθοῦσε νὰ διασώσῃ ἀπὸ τοῦ ὄνυχός του τὴν λείαν του κατέπεσεν ἐπάνω του μὲ ὀρμὴν σὰν ἀετὸς ὁ Περσεὺς καὶ ἐνέπηξε τὸ ξίφος του, αὐτὸ τὸ ἴδιο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκόψει τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, εἰς τὴν ράχην του πλησίον τῆς κεφαλῆς. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ ἐξαγάγῃ πάλιν καὶ τὸ θηρίον ἐπήδησε ἄνω καὶ μὲ μεγαλητέραν ὀρμὴν ἀπὸ πρὶν ἐπετέθη κατὰ τοῦ φονέως του πλέον. Μὲ δύο τρεῖα κτυπήματα ὁ Περσεὺς τὸ ἐξήπλωσε εἰς τὴν θάλασσαν ποῦ ἔλαβε καὶ τὸ χρῶμα τοῦ αἵματός του ἀναίσθητον. Πλὴν κατὰ τὴν πάλιν αὐτὴν εἶχον πληγῇ καὶ τὰ πτερὰ τοῦ ἡμιθέου καὶ ὁ Περσεὺς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμπιστευθῇ πλέον εἰς αὐτά. Εὐτυχῶς ἐγκαίρως διέκρινε ἓνα σκόπελον ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστηρίχθη διὰ

νὰ καταφέρῃ τὰ τελειωτικὰ κτυπήματα κατὰ τοῦ θαλασσίου θηρίου. Ἡ θάλασσα τὸ παρέσυρε μακρὰν μετ' ὀλίγον δὲ εἶχε ἐξαφανισθῆ κάτωθὲν τῆς. Ὁ Περσεὺς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε φθάσει εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πλησίασει τὴν νεαρὰν παρθένον, ἡ ὁποία τὸν ἐχαιρέτησε μὲ βλέμματα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης. Τὴν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὰ δεσμά της. Τὴν ἔφερεν εἰς τοὺς εὐνυχεῖς γονεῖς τῆς καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνάκτορον τὸν ἐδέχθη ὡς μνηστήρα. Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει τὸ γαμήλιον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅτε εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ἀνακτόρου ἓνας φοβερὸς θόρυβος ἠκούσθη. Ὁ Φινεύς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως Κηφέως ποῦ ἄλλοτε εἶχε ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἐν τέλει πρὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης εἶχεν ὑπαχωρήσει ἐπλησίασε μ' ἓνα ὄμιλον πολεμιστῶν καὶ ἐπανέλαβε τὰς προνάσεις του. Κραδαίνων τὴν μάχαιράν του εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸν ἐκπλητον Περσέα: Γιὰ κύταξέ με, ἐμένα ποῦ ἐρχομαὶ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς συζύγου μου! Οὔτε τὰ πτερὰ σου μὰ οὔτε καὶ ὁ πατέρας σου Ζεὺς θὰ μπορέσουν νὰ σὲ σώσουν ἀπὸ μένα!» Ἐτσι ἐφώνησε ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Περσέως. Τότε ἠγέρθη ὁ Κηφεύς, ὁ Βασιλεὺς. Τρελλὲ ἀδελφὲ, εἶπεν, ποῖὰ σκέψις σου σὲ δδηγεῖ στὴν πρᾶξιν σου αὐτήν; Δὲν σοῦ ἀρπάζει ὁ Περσεὺς τὴν σύζυγον. Σοῦ ἤρπαξε πολὺ πρῶτῃτερα, τότε ποῦ τὴν ἐδώ-